

Magyar Csaba

LENYOMATOK

(Részletek)

Hócsizma

Dr. Lantos István matematikus harminchét évesen, a téli bevásárlás közben döbbsent rá, hogy zavarják a gondolatai. Folyton elvonják a figyelmét a fontosabb feladatoktól, így most is elfeledkezett arról, miért is küldte a felesége a bevásárlóközpontba.

Azt is elkésztőnek találta, hogy bár kiválóan bánik a számokkal, a bankszámláján található összeg minden bizonnyal legalább egy nagyságrenddel kisebb, mint a világító szarvasagancsokkal és egyéb dísz tárgyakkal kereskedő volt osztálytársáé, aki az osztásnál hagyott fel matematikai tanulmányait.

Dr. Lantos a matematika mindeddig gyönyörűnek talált struktúráit egyszerre olyan kopottnak és szürkének látta, mint egy évek óta felújításra szoruló háztömböt, sőt a prímszámok tulajdonságainak vizsgálatával eltöltött másfél évtizedet is teljesen haszontalannak ítélte meg. Munkásságának eddigi eredményei éppoly csekély érdeklődésre tarthatnak számot, akár egy absztrakt festő sötétszobában készült művei, állapította meg Lantos professzor a csillogó üzletek között szédelegve.

– Hócsizma! – jutott váratlanul az eszébe idejövételének az oka.
– Hányas lába is van a gyerekeknek? – gondolkodott el ismét a különböző méretű lábbeliket válogatva.

Harminc és negyven közötti prímszámból szerencsére csak kettő van – derült fel a professzor, majd fia életkorát is figyelembe véve a 37-es mellett döntött, habár ilyen méretben csak zöld színűt árultak.

Nem baj, legalább könnyebb lesz kiszúrni a domboldalon – nyugtázta döntését némi elégedettséggel, hiszen nemegyszer előfordult, hogy gondolataiba merülve szem elől tévesztette folyamatosan helyét változtató csemetéjét.

– 9410 Ft lesz – közölte a pénztárosnő.

– Jé, ez három egymást követő négyzetszám összege! – villanyozódott fel az összeg hallatán Lantos professzor, és tulajdonkép-

pen már az sem érdekelte, hogy egy fillér sem maradt a pénztárcájában.

Micsoda akaratérő

A jógi öt éve nem ivott. Tíz éve nem evett. Húsz éve nem szólalt meg. Sohasem aludt. Már azt is találgatni kezdték, egyáltalán lélegzik-e. Hosszú, verdeső szakállából időnként vágtak egy keveset. Mozdulatlanul tűrte, akár az arcán és a testén futkosó legyeket. Mindössze egy turbánt és egy, a derekára csavart ágyékkötőt viselt. Igaz, arrafelé mindig dögmeg volt.

A kis térből, ahol emberemlékezet óta lábait pereche fonva, szálfegyenes tartással ült, rövid időre turistalátványosság lett. Az ország távoli vidékeiről zarándokoltak el a jógit megtekinteni. Külföldiek is érkeztek szép számmal. Kattogtak a fényképezőgépek, a gyerekek is szakállas aszkétát bökdösték. Az még csak nem is pislogott.

Aztán fogyni kezdtek a zarándokok, elmaradtak a turisták. A jógi hozzánőtt a városképhez, mint valami porosodó vagy éppen esőverte, unalmas szobor. Mindössze egyszer vitték el néhány napra, hogy egy kutatócsoport megvizsgálja az életfunkcióit.

Talán teljesen el is feledték volna, ha egyszer csak nem jelentkezik egy üzletember, aki felismerve a kínálózó lehetőséget, elhatározta, megkísérti a jógit. Egy tévéstábot is hozott magával.

Előbb százazret ígért, ha iszik egy kortyot, majd öszázazret, ha eszik egy falatot, végül egymilliót ajánlott egy kimondott szóért. A tévénezők visszafojtott lélegzettel figyeltek. Az izgalom a tetőfokára hágott. A jógi szeme sem rebbsent.

– Micsoda akaratérő! – álmélkodtak az emberek. – Micsoda akaratérő!

Madárfütyty

– Nem tudok aludni ettől a ricsajtól! – fordult Varró István hajnalban a feleségéhez.

– Én nem hallok semmit – motyogta az asszony álmosan.

Az epilepsziája miatt három éve leszázalékolt darukezelő egy darabig forgolódott, ám nem sokáig bírta.

– Megnézem, honnan jön ez az átkozott madárfütyty.

A hallgatag férfi alapvetően békés természetű volt, többnyire felesége társaságában egész nap otthon tartózkodott. Mivel az olvasástól megfájdult a feje, a beszéd pedig untatta, ha csak tehetette, folytatásos sorozatokat vagy tudományos fantasztikus filmeket nézett, bár ez utóbbiak Varrónét mindig felidegesítették.

A hajnali csivitelés azonban kihozta a béketűrésből a darukezelőt. Csupán egy sebtében felrántott melegítőalsóban és egy trikóban indult el otthonról.

Felesége kora délután kezdte keresni, és miután estig sem lelt rá, értesítette a rendőrséget. Hiába bizonygatta, hogy férje sohasem maradt ki, a diszpécser felvilágosította, a hivatalos kutatás megindításáig néhány napot várnia kell.

– Nagyon aggódom Pistáért – mondta Varróné a sógorának másnap reggel, amikor a rokonság mozgósítható tagjaival ismételten az eltűnt darukezelő keresésére indult.

Délutánra váratlanul szerencsével jártak. Varró István a lakásától másfél kilométerre, egy lezárt gyártelep húsz méter magas ipari kéményén gubbasztott.

– Jó itt fent – mondta a mentésére kirendelt tűzoltóknak.

– A madárfütty már megszűnt – nézett körül –, de én maradnék még egy kicsit.

Beszélő, 2011/7–8.

(Magyar Csaba 1963-ban született Győrben. Prózát ír.)

Málik Roland

AZ UTOLSÓ KÁVÉ

Sejdítem, hogy lesz, öreg
talán még nem,
csak csendes ember.

Idegen földön – egyedül
hazád idegenebb –,
ott leszel akkor.

Szép nap ígérkezik.
Fél tízre jársz,
gringó,
presszó,
eszpresszó,
a levegő csupa fény.

A nullával kezdődik minden,
gondolod, rosszul,
sietve törölsz,
egy halálka előtted:
mit írsz?
s egy másik: minek?
a harmadik megint mint a macska,
egyre többen,
itt is, ott is,
bújócska, fogócska,
gyerekkori ócska
bögre alján két szemed,
azok is ők, bandzsa banda.

A kávé elfelejtet
(vagy rendeztet?),
mikor egy higgadt,
sunyi csepp megindul
a halántékodon.